

Vergaderjaar 1984–1985 Nr. 59*

15 907

Landinrichtingswet

* Het vorige stuk is verschenen onder nummer 211 van vergaderjaar 1983–1984

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR LANDBOUW EN VISSERIJ¹

Vastgesteld 13 november 1984

De leden van de **C.D.A.**-fractie hechtten eraan te stellen dat zij aan de Ruilverkavelingswet 1954 nog steeds grote waarde toekennen, omdat de gegroeide toepassing van deze wet recht doet aan de bij de landinrichting betrokken belangen. Nochtans stonden zij zeer positief ten opzichte van het wetsvoorstel Landinrichting omdat hierin het vele goede van de Ruilverkavelingswet 1954 behouden is gebleven en daarnaast nieuwe elementen zijn opgenomen om voor moeilijk te reconstrueren gebieden ook aanpassing en modernisering mogelijk te maken.

Dit laatste is mede mogelijk door de verschillende manieren waarop tot landinrichting kan worden gekomen: door ruilverkaveling, herinrichting, aanpassingsinrichting en kavelruil. Het wekt geen verbazing dat hiertoe een breed opgezet wetsgeheel noodzakelijk was, dat voor de echte deskundigen interessant en waardevol bruikbaar is. De leden van de **C.D.A.**-fractie vroegen zich derhalve af of voor de bij de landinrichting direct betrokkenen de bomen door het bos voldoende zichtbaar zijn. Hoe

denkt de staatssecretaris hierover? Is in verband met het laatste de voorbereidingsprocedure niet te kort? Op welke wijze wordt er duidelijkheid verkregen over de vorm van landinrichting zoals vermeld in artikel 13? Is er afdoende zekerheid voor de betrokkenen over het tijdstip en de manier waarop tot de keuze wordt gekomen?

In artikel 27 lid 2 is berichtgeving over de instelling van een landinrichtingscommissie aan de orde. Waarom is hierin niet gesteld dat de verenigingen van grondeigenaren en gondgebruikers in het in te richten gebied bericht dienen te krijgen over bedoelde instelling? Berichtgeving aan deze organisaties past in de democratische verhoudingen en dient de duidelijkheid.

In artikel 4 zijn tijdens de behandeling in de Tweede Kamer de woorden «verbetering van» tussengevoegd. Dit is een werkelijke verbetering (!). Van de zijde van een belangrijk deel van het bedrijfsleven is bij herhaling aangedrongen op het opnemen na het woord «herinrichting» van de tekst «en/of tot verbetering van de gebruiksmogelijkheden». Waarom is deze aanvulling achterwege gebleven? Naar de mening van de aan het woord zijnde leden zou dit de duidelijkheid en derhalve de positieve instelling van vele grondeigenaren met betrekking tot landinrichting gediend hebben.

¹ Samenstelling:

Kruisinga (CDA) voorzitter, Schouten (CDA), De Jong (CDA), Schinck (PvdA), Mw. van Kuilenburg-Lodder (PvdA), Ginjaar (VVD), Hofman (VVD), Luteijn (VVD), Nuis (D'66), Vogt (PSP), IJmker (CPN), Barendregt (SGP), De Gaay Fortman (PPR), Schuurman (RPF), Van der Jagt (GPV).

De administratieve ruilverkaveling is als vorm van landinrichting niet in het wetsvoorstel opgenomen. Is de staatssecretaris ervan overtuigd dat de ruilverkaveling bij overeenkomst voldoende mogelijkheden tot landinrichting biedt als de drie andere vormen niet (kunnen) worden toegepast? Wil hij deze overtuiging in zijn antwoord inbouwen? Waarom zou de administratieve ruilverkaveling geen geëigend middel zijn om, uitsluitend in gebieden die op grond van het structuurschema niet voor herinrichting of ruilverkaveling in aanmerking komen, toch wettelijke steun te bieden bij het tot stand brengen van noodzakelijke verbeteringen in de verkaveling?

Naar de mening van de leden van de C.D.A.-fractie moet de ruilverkaveling een reële mogelijkheid van landinrichting blijven. Zij stelden dit omdat het schijnt dat GS-colleges hier en daar van zins zijn «echte» ruilverkavelingen in voorbereiding als herinrichting aan te merken. Welke zekerheden zijn er om dit te voorkomen ten behoeve van de rechtsgelijkheid?

De leden van de fractie van de V.V.D. hadden met waardering kennis genomen van het wetsvoorstel «Landinrichting». De aangebrachte amendering die tot vereenvoudiging van de voorbereidingsprocedure van landinrichtingsprojecten kan leiden, sluit aan bij de criteria welke de commissie-Geelhoed in het eindbericht over deregulering van overheidsregelingen heeft gesteld. Deze leden hechtten daar grote waarde aan.

Eveneens werd het van belang geacht dat in de Landinrichtingswet de mogelijkheid wordt geboden in geval van eenvoudige inrichtingsproblemen snel en op eenvoudige wijze tot uitvoering over te gaan. De aan het woord zijnde leden hechtten er in dit kader aan dat de regering zich bij de uitvoering van de Landinrichtingswet mede laat leiden door het in moties voorkomende op stuk 103 en stuk 104 gestelde.

Is de staatssecretaris bereid desgewenst te overwegen een groter aan ha, dan de in motie 103 genoemde 5000 per jaar, buiten kaart 9 voor plaatsing op het voorbereidingsschema in aanmerking te laten komen indien structurele ontwikkelingen binnen de agrarische sector daartoe aanleiding geven? Kan de staatssecretaris voorts aangeven op welke wijze bepaald gaat worden welke projecten voor vereenvoudigde voorbereiding in aanmerking gaan komen?

De aan het woord zijnde leden achtten de wijze waarop de rechtsbescherming en inspraakmogelijkheden zijn geregeld van groot belang. De mogelijkheid voor eigenaren en pachters om bij herinrichting nu ook een kroonberoep tegen onteigening in te kunnen stellen is huns inziens een duidelijke verbetering. Overigens konden zij instemmen met de procedure zoals in het wetsvoorstel aangegeven.

Bij de uitvoering van landinrichtingsprojecten speelt de landinrichtingscommissie een zeer belangrijke rol. De landinrichtingscommissie dient daartoe een goede afspiegeling te zijn van de belangen die bij het betreffende project in het geding zijn. In geval van vereenvoudigde voorbereidingsprocedure en bij eenvoudige inrichtingsproblemen kan een snelle en relatief goedkope afhandeling van een project zeer bevorderd worden door een praktisch ingestelde, homogeen samengestelde landinrichtingscommissie. Dat geldt te meer indien agrarische aspecten van zeer overwegend belang zijn.

Is de staatssecretaris bereid hiermede bij het stellen van nadere regelen conform artikel 28 lid 3 rekening te houden, zodat hier ook voor gedeputeerde staten duidelijke richting aan gegeven kan worden?

Voor het overige konden de aan het woord zijnde leden zich met het onderhavige wetsvoorstel verenigen. Gezien het vooruitlopen in de praktijk van de landinrichting op de totstandkoming van deze wet werd door deze leden thans een snelle afhandeling wel zeer gewenst geacht.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. merkten op dat de Landinrichtingswet o.a. ter uitvoering/realisering van bestemmingen dient die in het ruimtelijk beleid hun neerslag hebben gevonden. Uit een oogpunt van

rechtsbescherming biedt het onderhavige wetsvoorstel weinig aanknopingspunten. Voor wat betreft dit aspect is tijdens de behandeling in de Tweede Kamer herhaaldelijk verwezen naar de mogelijkheden die de WRO hiertoe biedt.

Uit de memorie van toelichting bij de begroting van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer voor 1985 (Tweede Kamer 18600, hoofdstuk XI, nr. 2, Voortgangsrapportage Landelijke Gebieden, blz. 144 en 146) blijkt dat bestemmingsplannen vaak volgend zijn en dat streekplannen weinig aanknopingspunten bieden voor een nadere uitwerking op landinrichtingsniveau. Is gezien het bovenstaande de regering niet van mening:

- dat ruimtelijke plannen in de praktijk onvoldoende basis blijken te vormen voor een landinrichtingsbeleid en dat de relatie die in het onderhavige wetsvoorstel wordt gelegd thans dan ook niet «uit de verf komt»;
- dat mede als gevolg hiervan de rechtsbescherming voor wat landinrichtingsactiviteiten betreft niet tot zijn recht komt?

Wat is de regering van plan hieraan te doen en welke maatregelen kunnen tegemoet gezien worden die de beoogde relatie tussen de Landinrichtingswet en de WRO zullen verbeteren?

Is de regering niet van mening dat in afwachting hiervan in ieder geval de nodige terughoudendheid in acht dient te worden genomen bij het toepassen van de vereenvoudigde voorbereidingsprocedure?

Is het niet juist dat de opneming van rechtsbeschermingsmogelijkheden voor alle belanghebbenden ten aanzien van de vaststelling van het landinrichtingsprogramma en/of -plan in de Landinrichtingswet alsnog overweging verdient indien voorvermelde praktijk de komende jaren zich niet mocht wijzigen?

Welke gevolgen heeft invoering van de superheffing voor de melkveehouderij voor de uitvoering van het Landinrichtingsbeleid?

Wat is het aandeel van de oppervlakte melkveehouderijbedrijven in de lopende, in voorbereiding en in uitvoering zijnde projecten? Zijn er gegevens over de effecten op het rendement van landinrichtingsprojecten? Bieden de procedures in de Landinrichtingswet voldoende mogelijkheden voor het ontwerpen en bijstellen van plannen met het oog op hiervoor bedoelde wijzigingen van beleid? Leidt dit niet tot plannen met een vereenvoudigde opzet die via een kortere procedure tot stand kunnen komen?

Op welke wijze denkt de regering de in het Plan Integratie Milieubeleid (Tweede Kamer 18010, nr. 1, blz. 8: actiepunten categorie 2 onder C) noodzakelijk geachte evaluatie op doeltreffendheid en doelmatigheid van wetgeving met belangrijke implicaties voor het milieu voor wat de Landinrichtingswet betreft gestalte te geven?

Welke mogelijkheden biedt de landinrichtingswet voor het in voorbereiding en in uitvoering nemen van projecten met een administratief karakter? Welke is de onderbouwing van de 5000 ha die in de motie-Waalkens (stuk nr. 103) worden genoemd en blijkens de onlangs gepubliceerde regeringsbeslissing over het Structuurschema Landinrichting (deel d) zijn overgenomen?

Zijn projecten met een administratief karakter in beginsel overal mogelijk? Zo nee, verdient het dan niet alsnog overweging omdat o.a. de invoering van de superheffing dit soort projecten voor de boeren aantrekkelijker maakt dan voorheen?

Het standpunt van de leden van de fractie van de P.S.P.

Algemeen

Gezien naar zijn doelstelling moet het hier voorliggende wetsvoorstel volgens deze leden met name beoordeeld worden naar:

- de mate waarin de verschillende functies van het landelijk gebied door middel van de wetsteksten recht wordt gedaan,
- de mate waarin de onderlinge afstemming van landinrichting en ruimtelijke ordening geregeld wordt,

– de mate waarin de wetgeving past in het regeringsstreven naar deregulering en decentralisatie,

Daarnaast gaat het natuurlijk om het spiegelen van de wetstekst aan de huidige actualiteit van de ontwikkelingen in het landelijk gebied en in het bijzonder de ontwikkelingen in de landbouw.

De aan het woord zijnde leden kwamen vanuit deze aspecten gezien tot een zeer somber oordeel over de voorliggende wetstekst en wilden de betrokken bewindslieden de volgende vragen voorleggen:

Op welke wijze denkt men tot een onderlinge afstemming van de verschillende functies in het landelijk gebied te komen, als in de voorliggende wetstekst voornamelijk de positie van de grondeigenaren geregeld wordt? Hoe kunnen de andere functies (artikel 5 b, c, d en e) tot hun recht komen als men nauwelijks in staat wordt gesteld tot het maken van bezwaren en bij voorbeeld ook het kroonberoep tegen plaatsing op het voorbereidings-schema is afgeschaft?

Kunnen de bewindslieden aangeven welke artikelen de positie van de andere functies garanderen in relatie tot de land-, tuin- en bosbouw? De aan het woord zijnde leden konden alleen mogelijk voorwaarden opmerken, maar geen garanties. Hiermee is de ondergeschikte positie van deze functies, die ook de Ruilverkavelingswet 1954 kenmerkte, gehandhaafd.

Moet uit het minimaliseren van de rol van provinciale staten en het provinciaal ruimtelijk beleid (streekplannen) begrepen worden dat de bewindslieden de «link» met de ruimtelijke ordening op dit niveau niet relevant achten? Zou het niet logisch zijn om juist de streekplannen als integratiekader op regionaal niveau als sturend en toetsend voor de landinrichting op te vatten? In welke artikelen achten de bewindslieden de relatie met de ruimtelijke ordening in deze wetstekst beter geregeld dan in de oude ruilverkavelingswet?

De aan het woord zijnde leden begrepen dat de bewindslieden het voorliggende wetsvoorstel niet in het dereguleringsstreven hebben opgenomen. Te betreuren valt evenwel de sterk centralistische aanpak in deze nieuwe wet, in de vorm van de Centrale Landinrichtingscommissie heeft de rijksoverheid in alle verschillende fasen van de landinrichting een sterk bepalende positie die veel verder gaat dan alleen maar coördineren. Kunnen de bewindslieden dit rijmen met een decentralisatiewet? En zo ja, op grond waarvan dan?

Er zijn ontwikkelingen gaande die duidelijk structureel van aard zijn. Te denken valt aan de productiebeheersing, de automatisering e.d. die juist ook ruimtelijk grote gevolgen kunnen hebben. Hoe denken de bewindslieden met het voorliggende wetsvoorstel op deze ontwikkelingen te kunnen inspelen?

Artikelsgewijs stelden de leden van de fractie van de P.S.P. de volgende vragen en maakten de volgende opmerkingen:

ad artikel 1

De regering presenteert de drie zogeheten «groene structuurschema's» steeds als een samenhangend geheel. Het bevreemdt daarom dat de suggestie uit de Tweede kamer niet is overgenomen om de landinrichtingswet, die integraal heet te zijn op deze drie schema's gezamenlijk te baseren. Moet hieruit geconcludeerd worden dat de structuurschema's openluchtrecreatie en natuur- en landschapsbehoud, volgens de bewindslieden weinig essentieels toevoegen, wat de ruimtelijke integratie betreft, aan het structuurschema landinrichting?

ad artikel 2

Waarom is de rol van provinciale staten beperkt tot het landinrichtingsprogramma? Waarom spelen provinciale staten geen rol bij het landinrichtingsplan, de vereenvoudigde voorbereiding en de aanpassingsinrichting? Wordt hier geen brede toetsing aan het provinciaal ruimtelijk beleid zinnig geacht?

ad artikel 4

Achten de bewindslieden de invoeging van de term «verbetering» een verbetering van de tekst van dit artikel? Kunnen zij zich maatregelen voorstellen die voor de ene functie een verbetering en voor de andere een verslechtering betekenen?

ad artikel 5

Zijn de vijf genoemde categorieën als nevenschikkend op te vatten? Wordt met de term «onder meer» bedoeld dat hier ook zaken als inpassing van stedelijke bebouwing en voorzieningen in geding kunnen zijn? Wordt ook aan maatregelen en voorzieningen gedacht die gericht zijn op de onderlinge afstemming van genoemde categorieën en zo ja, welke?

ad artikel 8

Kan al enig uitsluitel gegeven worden over de te geven regelen omtrent samenstelling, zittingsduur en werkwijze van de centrale commissie?

ad artikel 9

Op grond waarvan vinden de bewindslieden een dergelijk «gedoogplicht» artikel noodzakelijk?

ad artikel 13

Welke vinden de bewindslieden de voordelen van een ruilverkaveling bij overeenkomst boven de administratieve ruilverkaveling?

ad artikelen 14 en 15

Hoewel het teruggrijpt naar de nota Landelijke gebieden blijft het onderscheid tussen gebieden met een agrarische functie met al dan niet in belangrijke mate een niet-agrarische functie erg duister. Daarmee blijft ook duister op grond waarvan tot herinrichting of tot ruilverkaveling zal kunnen worden besloten. Is het wellicht niet zinniger dit nader toe te spitsen op het provinciaal ruimtelijk beleid en de keuzen door regionale situaties te laten bepalen?

ad artikel 16

Welke is er de achtergrond van om bij aanpassingsinrichtingen de herverkaveling in één blok te doen plaatsvinden? Waarom wordt bij aanpassingsinrichtingen schijnbaar niets gedaan aan cultuur-historische zaken?

ad artikel 18

Waarom hadden de bewindslieden geen behoefte aan suggesties uit de Tweede Kamer om in dit artikel de «link» met de ruimtelijke ordening en het beleid in andere sectoren vast te leggen? Met name het voorbereidings-schema en de daarin te maken keuzes lenen zich voor een afweging die verder strekt dan de competentie van «Onze minister». Ook de suggestie om het voorbereidings-schema steeds aan de Tweede Kamer voor te leggen past in de gedachtengang dat hier een bredere beschouwing door alle sectoren heen dient plaats te vinden.

ad artikel 19

Kan artikel 19 lid twee zo begrepen worden dat provinciale staten ook op eigen initiatief en inzicht, gebieden kunnen voordragen voor het voorbereidingsschema? Dit zou gezien de provinciale ruimtelijke ordeningstaak niet onlogisch zijn.

ad artikel 20

De aan het woord zijnde leden betreurden het zeer dat in dit artikel geen gevolg is gegeven aan in de Tweede Kamer geuite wensen om op het voorbereidingsschema ook alternatieven aan te geven, waarop door betrokkenen kan worden ingesproken. Het weglaten van de mogelijkheid voor een kroonberoep perkt de invloed van de heel verschillende bij de inrichting van het landelijk gebied betrokken groepen ongewenst sterk in.

ad artikel 28

In aansluiting op de onder «algemeen» gestelde vraag omtrent de centralistische aard die in de wet aan de centrale commissie wordt gegeven, vroegen dezelfde leden zich wederom af waarom de landinrichting, welke in wezen heel lokaal en regionaal ingevuld zou moeten worden zo'n centralistisch karakter heeft gekregen in het wetsvoorstel. In het onderhavige artikel gaat het dan bij voorbeeld om de zinsnede «in overeenstemming met de centrale commissie», terwijl uit de coördinerende taak van de centrale commissie de term «gehoord» al voldoende zou moeten zijn.

ad artikel 36

Welke is de realiteitswaarde van artikel 36, als zowel het relatienotabeleid van de zijde van de overheid stagneert als ook de aankoopgelden deels van de verkoop van domeingronden afhankelijk worden gesteld? Kunnen de bewindslieden deze leden overtuigen dat ze hier de zaken te somber inschatten?

ad artikel 37

Zijn de bewindslieden met de aan het woord zijnde leden van mening dat gemeenten en waterschappen qua democratische controlemogelijkheid heel verschillende lichamen betreffen? Welke is er de reden van dat beide instanties in de voorliggende wetstekst steeds zo gelijk geschakeld worden?

ad artikel 43

Waarom wordt aan het landinrichtingsprogramma geen kroonberoeps-mogelijkheid gekoppeld?

Waarom wordt de uiteindelijke beslissingsbevoegdheid niet gelaten waar zij behoort, namelijk bij de provinciale staten? Met andere woorden, waar komt de behoefte aan de leden 2 t/m 7 van dit artikel uit voort?

Waarop berusten de lange termijnen, genoemd in lid 6?

Is «algemeen belang» wel een bruikbaar criterium in deze context? (Wie bepaalt dat? De provincie kan dat niet en de centrale commissie wél?)

ad artikel 45

Waarom is dit artikel opgenomen? Voorziet de Provinciewet hier al niet in?

ad artikelen 48, 49, 70 en 71

Waarom zijn deze artikelen niet onder het landinrichtingsplan opgenomen, maar aan de landinrichtingsprogramma's gekoppeld?

ad artikel 51

Is de interpretatie juist dat in vergelijking met de stemming over de ruilverkaveling volgens de wet '54, de stemgerechtigden nu meer over het principe van een ruilverkaveling stemmen, dan dat ze kunnen beoordelen wat de ruilverkaveling voor hen gaat inhouden? Immers men stemt op grond van een landinrichtingsprogramma en niet op grond van het plan. Wat vinden de bewindslieden hiervan het voordeel?

ad artikel 66

De regeling dat bij een stemming over een ruilverkaveling hetzij het grond- oppervlak, hetzij het aantal personen de doorslag geeft, bevredigt het gevoel voor rechtvaardigheid niet erg. De aan het woord zijnde leden betreurden dat deze regeling in de nieuwe wet is gehandhaafd. Graag zouden zij van de bewindslieden horen wat men vreest wanneer een dubbelcriterium gehanteerd zou worden (zowel op grond als personen in meerderheid).

ad artikel 83

Waarom wordt het kunnen maken van bezwaren beperkt tot rechthebbende en pachters? Staat dit niet haaks op de intentie van deze wetstekst, waarbij men aan alle functies van het landelijk gebied tegemoet wil komen?

ad artikel 85

Ook hier wordt door de aan het woord zijnde leden weer een beroepsmogelijkheid bij de kroon node gemist. Aan welke soort onderwerpen wordt gedacht bij de nadere uitwerkings- c.q. uitbreidingsbevoegdheid van gedeputeerde staten?

ad artikel 86

Op het eerste gezicht lijkt artikel 86 niet te kloppen met het in de artikelen 18 t/m 26 gestelde. Daar wordt nergens in een verkorte procedure voorzien. Is het invoeren van een vereenvoudigde procedure niet in tegenspraak met het met de opdeling in programma en plan beoogde?

Is het logisch om zowel voor herinrichting als voor ruilverkaveling een verkorte procedure voor te stellen?

Wordt de procedure hierdoor niet vreemd omgekeerd? Immers er treden nogal drastische veranderingen op doordat de rol van de provinciale staten ineens weer wegvalt en men bij de stemming over de ruilverkaveling nu weer wel over het plan stemt en dus weer in een verder stadium dan in de oorspronkelijke procedure?

ad artikelen 94 t/m 118

Waarom wordt bij een aanpassingsinrichting geen rol toegekend aan de provinciale staten? Waarin verschilt een aanpassingsplan qua opzet van een landinrichtingsplan?

ad de artikelen 119 t/m 123

Hoe moet artikel 122 in dezen begrepen worden? Kan hieruit worden opgemaakt dat een ruilverkaveling bij overeenkomst rustig kan «uitdijen» tot een volledige ruilverkaveling?

ad artikel 130

Dit artikel verwijst naar de huidige wet op de ruimtelijke ordening. In de gewijzigde wet, die nog niet van kracht is, wordt een en ander anders geregeld. Gaat dit ook weer tot wijzigingen in de onderhavige wet leiden?

ad artikel 133

Wie bepaalt wat «onredelijke gevolgen» zijn?

ad de artikelen 141, 142 en 143

Bij de drie artikelen komen verschillen tussen herinrichting, ruilverkaveling en aanpassingsinrichting aan het licht. Moet hieruit begrepen worden:

- dat in het kader van een ruilverkaveling en aanpassingsinrichting niet onteigend wordt, en zo dat zo is, waarom wordt dat uitgesloten?
- dat openluchtrecreatie (143-lb) begrepen moet worden onder «andere doeleinden van openbaar nut» (142-lc)?
- dat in een aanpassingsinrichting minder plaats is voor natuur en landschap dan in een ruilverkaveling?

ad de artikelen 189 t/m 194

Komen in het plan voor tijdelijk gebruik ook inhoudelijke gebruiksbepalingen met het oog op waardevermeerdering en waardevermindering van de gronden? Waarom hebben alleen belanghebbende gebruiksgerechtigden de mogelijkheid tot het maken van bezwaar?

ad artikel 200

Wie worden onder de belanghebbenden in dit artikel verstaan?

Tenslotte stelden de leden van de fractie van de P.S.P. nog de volgende vragen:

In de Tweede Kamer is bij de stemming over de landinrichtingswet een amendement afgewezen dat voorzag in een vijfjaarlijkse verslaggeving over de wijze waarop de landinrichtingswet wordt toegepast.

Zien, desondanks, de bewindslieden niet het nut in van een dergelijke verslaggeving aan de Kamer?

Zit de regering niet hopeloos in haar maag met het aannemen van de motie op stuk 104? Immers deze motie staat haaks op de voorliggende wetstekst. Wat denkt de regering met deze motie te gaan doen?

Welke is de stand van zaken met de voorbereiding van de beheerswet? Een in het kader van de landinrichting toch niet onbelangrijke zaak.

Moet uit de voorliggende wetstekst begrepen worden dat het ruimtelijk scheiden van door hen onderscheiden functies in het landelijk gebied als toekomstperspectief wordt gezien? Is daarom de voorliggende wetstekst zo weinig op integratie gericht?

Hoe schat men de verhouding in relatie oppervlakten per jaar tussen de hier voorgestelde landinrichtingscategorieën?

Waarom zijn er geen evaluatiemethoden/procedures in de wetstekst opgenomen?

De leden van de fractie van de **S.G.P.** memoreerden dat de provinciale staten de uitsluitende bevoegdheid hebben om voorstellen tot plaatsing van gebieden op het voorbereidingsschema landinrichting in te dienen, welke voorstellen de wijze van voorbereiding inhouden. De wet bepaalde dat zij daarbij «*onder meen*» met de zienswijze van de Centrale Commissie rekening houden (blz. 2 Brief van de staatssecretaris op stuk nr. 108). Wordt door deze voorwaarde «rekening houden met», de besluitvorming van provinciale staten niet te zeer beperkt?

Streekplannen dienen, naar veler mening, globaal en flexibel te zijn. Is de vrees niet aanwezig dat de richtsnoerfunctie van het streekplan in de landinrichting aanleiding zal zijn voor provincies om de streekplannen veel meer gedetailleerd te maken?

Zijn provinciale staten bevoegd om, bij de besluitvorming over het indienen van een voorstel tot plaatsing op het voorbereidingsschema, uitspraak te doen over het al of niet noodzakelijk zijn van een MER? Hebben de provinciale staten daarbij de keus tussen MER en HELP?

De staatssecretaris heeft over de samenstelling van de landinrichtingscommissie gezegd dat het basismodel van 7 leden verdeeld zou kunnen worden in: vier agrarische sector, één sector natuur en milieu, één namens de waterschappen en één uit de bestuurlijke sfeer (Handelingen Tweede Kamer vergaderjaar 1983-1984, blz. 3501). Waarom is een voornoemd basismodel niet in de wet opgenomen? Hoe denkt men de belangen van de onderscheiden sectoren af te wegen bij verschil van inzicht?

Waarom is er geen mogelijkheid om plv. leden in de landinrichtingscommissie te benoemen?

Is de stem van de voorzitter van de Landinrichtingscommissie in geval van staking van stemmen doorslaggevend?

In het Structuurschema Landinrichting worden op blz. 61 een aantal indicaties van gebieden genoemd:

Het vierde aandachtstreepje vermeldt – gebieden binnen de stedelijke invloedssfeer –

Aan de hand van welke criteria wordt vastgesteld dat een bepaald gebied behoort tot bovengenoemde categorie?

Op blz. 49 van het Structuurschema Landinrichting wordt vermeld dat de regering een extra accent geeft aan landinrichting binnen de Randstadgroenstructuur. Wordt dit extra accent vertaald, in extra contingent hectaren?

De 5000 ha buiten kaart 9 mogen slechts 1/5 van de gemiddelde kosten van herinrichting en ruilverkaveling vergen. Wordt hierdoor vastgelegd dat een ha buiten kaart 9 nooit meer dan 1/5 mag kosten of dat aan de 9000 ha in zijn *totaliteit* niet meer dan 1/5 deel van de kosten, die landinrichting of ruilverkaveling zou vergen, mogen worden besteed?

Samengevat: Is differentiatie in kosten per ha binnen de 9000 ha mogelijk?

De voorzitter van de commissie,
Kruisinga

De griffier van de commissie,
Mevrouw Dijkstra-Liesveld